

Till sist

kom då den 6 februari meddelandet att vi förlorat vår gode vän och utmärkte medarbetare Gunnar Unger. Vi skriver hans eftermäle på de sidor i Svensk Tidskrift, som sedan länge var hans egna. Här trycktes hans Namn att minnas. Det är betecknande, att när det stod klart att han inte längre skulle kunna fortsätta, var det aldrig tal om att serien av sådana namn skulle få bli kvar. Från årgång 1976 började en ny giv under ny rubrik, med Gunnar Ungers kännedom och godkännande.

Hans avslutande Namn att minnas till fjolårets decembernummer skrevs på sjukhuset. Det skedde med stor ansträngning från hans sida. Man undrade om han skulle lyckas, och hinna. Det blev i hans bästa stil, med god bakgrund, där han som alltid gärna dröjde vid släkt och uppfostran, sedan med bredd i framställningen och inte utan udd. När han skickade in manuskriptet, på den dag han lovat, bifogade han några rader som sade att detta skulle bli hans sista men att han velat göra färdigt vad han åtagit sig.

Man skall lägga märke till detta. Gunnar Unger hade bland andra egenskaper en, som hans medarbetare med skäl lärde sig att uppskatta. Han var plikttrogen. Om han lovat något, höll han det. Om han hade ett uppdrag att utföra, gjorde han det. När det gällde att uppfylla sina åtaganden, var han gammaldags ämbetsmannamässig. Han skulle inte ha haft något emot att hans plikttrohet uttrycktes med sådana ord. Att vara gammaldags var för honom närmast ett nöje. Att motsvara vad ämbetsmän i hans släkt skulle väntat sig av honom, när det gällde ordning i papperen, såg han som en heder.

Han var däremot ingen byråkrat. En sådans ständiga pyssel med att lägga sig i andras livsföring var honom fullständigt främmande. Själv satte han en ära i att vara individualist, och han fann det naturligt att förena detta med en genomtänkt konservatism, vars vetenskapliga bakgrund han ägnat sina universitetsstudier men vars praktik han upplevt i sin egen släkt. Till ingenting kom han så gärna tillbaka som till sin släkt, på fädernet liksom på mödernet. Man finner det i hans minnesbok "Rapsodi i blått" för några år sedan. Han hade lärt sin livsstil i sin barndom. När han läste hur en radikal tidningsman nyligen skrev om en person, som han intervjuade, att dennes far dog tidigt så att han behövde inte göra uppror, var detta för Gunnar Unger det enfaldiga personifierat. Själv lärde han av sin far, utan att vara kritisk, samtidigt som han utvecklade sin självständighet.

Av sin beundrade lärare Herbert Tingsten lärde han sitt sätt att magnifikt avslöja dumheten. Han skrev i Obs! och sedan i Svensk Tidskrift – hans år i Svenska Dagbladet får andra döma om – och han skrev skarpt. Han fick ovänner i sådana som kände sig drabbade, men det bekom honom intet. Det passade ihop med den typ av människa, som han ville företräda, att inte bara ha goda vänner utan att också ha verkliga fiender.

När man går igenom hans långa serie Namn att minnas i vår tidskrift – 171 stycken, i 19 årgångar och utan avbrott – märker man väl att hans bidrag varit olika till sin inställning, någon gång naturligtvis också till sin kvalitet. Där finns litterära avrättningar, som föremålen omöjligt kunnat glömma och

knappast förlåta. Där finns fin förståelse och också uppriktig beundran, ibland, men inte alltid, för vad man kallar starka män, men lika ofta för kunniga män och kanske mest för män med den egenskap som kallas *esprit*. Där finns slutligen inte ett enda bidrag av hans hand, är det än så snabb journalistik, som inte kännetecknas av perfekt behandling av svenska språket. När han var som bäst var hans stilkonst lysande.

I det ögonblick man nås av dödsbudet ligger det nära till hands att vara litet patetisk. Man kunde väl kalla Gunnar Unger en sentida storsvensk. Kanske är det att överdriva, och överdrift passar inte för honom. Han hade sin resning och detta var nog. För dem som haft lyckan att känna honom, personligen eller i vad han skrev, förblir han förvisso en man att minnas.